

Միքայել Նալբանդյան

Ժ . Ժ . Ռուստյի հիշատակին

Քեզ ոչ երբեք, Ժան-Ժակ Ռուստ,
Պիտի մոռանա աշխարհ .
Անմահ ես դու, ոգի արգո,
Թեև հազար սահի դար:

Քո երկնաշունչ մեծ գործերը
Հավիտյան պիտի ծաղկեն .
Անթառամ է քո պսակը,
Թո՛ղ ազգեր գան, թո՛ղ կորչեն:

Գիտեն, վրադ շատ հաշեցին
Տգիտության շուները .
Քեզ շատ անգամ քարկոծեցին
Կեղծավորաց խումբերը:

Բայց դու մենա՛կ, մարդ քաջարի,
Միշտ անդդորդ, անասան,
Կանգնած նման ապառաժի՝
Ձեռք պարզեցիր մարդկության:

Եվ ցնդեցիր հազարամյա
Շղթաները ծանրացած .
Հգոր ձեռքիցդ՝ այն երկաթյա

Կապանքն ընկան փշրված . . .

Թեև այսօր պիղծ բերաններ
Ունանք, դարձյալ քո ընդդեմ
Ոռնան ինչպես քաղցած գայլեր,
Քե՞զ ինչ . չե՞ն «արք սևադեմ»:

«Աստ հանգչում է բնության մարդը,
Մարդը և ճշմարտության» .
Ժիրարդենի գրեց ձեռքը
Տապանաքարիդ վրան:

Ծո՛ւնը եմ դնում ես այդ քարին,
Ութսուն յոթը տարուց հետ՝
Քեզ պատվում է հայի որդին .
Եվ նա՛, մա՛րդ է . վա՛րդապետ: